Č. 4518.

Pozemková reforma: I. O komisionelních útratách při řízení podle §§ 3 a) a 11 záb. zák. a § 20 příd. zák. — věty jako při Boh. 4085, 4516 a 4517. — II. Náklady takové nespadají pod předpis § 77 náhr. zák.

(Nález ze dne 14. března 1925 č. 679.)

Věc: Marie a Kamila R. v H. V. a Marie a Ondřej R. v D. proti státnímu pozemkovému úřadu o náklady místního šetření.

Výrok: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

Důvody: St-lé požádali stpú, aby jim na základě §§ 3 a) a 11 záb. zák. a § 20 příd. zák. byly vyloučeny a ze záboru propuštěny nemovitosti v žádostech blíže uvedené. Stpú ustanovil o žádostech těch místní šetření na dny 24. a 26. června 1924 a uvědomil o tom st-le s tímto dodatkem: Dle § 24 min. nař. z 3. července 1854 č. 169 ř. z. jste povinen hraditi náklady spojené s uvedeným místním šetřením a vyzýváte se tudíž, byste do 3 dnů poštovní poukázkou zálohou na tyto náklady zaslal obnos 1000 Kč.

Rozkladu proti tomuto dodatku žal. úřad nevyhověl.

O stížnostech do těchto rozhodnutí uvážil nss takto: — — —[1])

Předpisu § 77 náhr. zák. st-lé dovolávati se nemohou, ježto dle toho, co shora uvedeno, a znění tohoto předpisu nelze náklady spojené s řízením o vznesených nárocích dle §§ 3 a) a 11 záb. zák. a § 20 příd. zák. čítati mezi výlohy spojené s výkupem a přídělem pozemků, jak st-lé mylně se domnívají.

Bylo proto stížnosti zamítnouti jako bezdůvodné.

Č. 4519.

Administrativní řízení: O poměru mezi min. financí a gen. fin. ředitelstvím v Bratislavě.

(Nález ze dne 14. března 1925 č. 4947.)

Prejudikatura: Boh. 1694 adm.

Věc: Jan P. v B. proti ministerstvu financí o jmenování definitivním účetním asistentem.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

Důvody: St-l byl dekretem gfř v Bratislavě z 10. března 1921 jmenován čekatelem v účetní službě s doložením, že jest povinen do 2 let vykonati předepsanou zkoušku ze státní účtovědy. Službu nastoupil 1. dubna 1921. Podáním z 24. března 1923 žádal za prodloužení lhůty do 1. dubna 1923 ustanovené k vykonání zkoušky udávaje, že se mu ji v listopadu 1922 nepodařilo udělat, poněvadž byl pro nával práce nucen choditi do kanceláře i odpoledne a mohl se tedy připraviti jen ne-

[1]) Důvody obdobné jako při Boh. 4517 adm.

dostatečně. Odbor, jemuž byl přidělen, udání potvrdil. Presidium gfř v Bratislavě výnosem z 12. dubna 1923 vyrozumělo st-le, že jej ponechává až na další ve službě, že bude však jeho služební poměr zrušen, nevykoná-li zkoušku co nejdříve a že tuto výminku nemůže pokládati za prodloužení lhůty ke zkoušce, nýbrž že bude definitivně ustanoven dnem vykonání zkoušky.

St-l oznámil podáním z 4. července 1923, že zkoušku dne 28. června 1923 vykonal, a žádal, aby byl definitivně jmenován. Gfř dekretem ze 17. července 1923 jmenovalo st-le na základě čl. V. § 1, odst. 2 a § 2 zák. z 7. října 1919 č. 541 Sb. definitivním účetním asistentem ode dne vykonání zkoušky, t. j. ode dne 28. června 1923.

Podáním na min. fin. z 6. září 1923 žádal st-l, odvolávaje se na důvody, o něž opíral žádost za prodloužení lhůty ke zkoušce, aby bylo mu dodatečně povoleno definitivní ustanovení ve smyslu čl. V. 2. odst. § 2 zák. č. 541 z r. 1919 se zpětnou platností od začátku druhého roku služebního jako čekateli, který bez vlastní viny nevykonal odbornou zkoušku v předepsané lhůtě.

Min. fin. nař. rozhodnutím žádost zamítlo z důvodů výměru gfř.

O stížnosti do tohoto výměru podané uvážil nss takto: — — —

Nss vyslovil a blíže odůvodnil již ve svém nál. Boh. 1694 adm. právní názor, že v záležitostech úředníků finanční správy, — pokud nebudou ministru financí zvlášť vyhrazeny, — rozhoduje gfř pro Slovensko na místě min. fin. konečně. Na tomto názoru trvá nss i v tomto případě. Že by věci, o jakou tu jde, byly ministru financí vyhraženy, stížnost netvrdí a soud neshledal.

Z toho plyne, že výnos gfř z 12. dubna 1923 nepodléhal již opravnému prostředku, nýbrž že bylo jím o otázce, podáním st-lovým z 24. března 1922 na spor vznesené, zda totiž st-l nevykonal z vlastní viny zkoušku v předepsané době, rozhodnuto konečně.

Pak nebylo ovšem, jak stížnost mylně za to má, podání st-lovo ze 6. září 1923 na min. fin. řízené odvoláním z onoho výnosu gfř, nýbrž lze na ně pozírati toliko jako na žádost, aby min. jako ústřední orgán finanční správy výminečně, tedy pouze z milosti, prominulo st-li nevykonání zkoušky v předepsané době. Že také min. fin. skutečně na podání jako na odvolání nepozíralo, jest patrno z výnosu jeho, jímž podání to označuje výslovně jako žádost. Je-li tomu tak, pak není ovšem min. výnos rozhodnutím o subjektivním právu st-lově, neboť na prominutí určitých následků cestou milosti není právního nároku, a není tu tedy podmínky, za které by jediné mohl st-l dovolávati se ochrany nss ve smyslu § 2 uv. zák. o ss.

Následkem toho je stížnost nepřípustná a slušelo ji tedy odmítnouti.

Č. 4520.

Administrativní řízení. — Policejní právo trestní. — Mimořádná opatření: I. Nařízení z 18. června 1918 č. 223 ř. z. o obchodu s cizozemskými platidly platí též na území Podk. Rusi. — II. O účinnosti čsl. zákonů a nařízení v Podk. Rusi. — III. O kompetenci k trestání přestupků podle nař. č. 223 ř. z. z r. 1918